

virkelig ville gå til biddet – ligger der en konstatering af, at der ikke har været ordnede forhold, og at der har været mangelfulde oplysninger. Men ikke nogen kritik af det, bare at det gør, at statsministeren må påtage sig et ansvar. Det er svært helt at finde ud af, hvad man har fået strikket sammen, men det tyder på et kompromis af de store.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Hr. Thulesen Dahls forklaring er jo en begrundelse, som vi har kendt til et års tid, i og med at vi har siddet og behandlet det her i Finansudvalget igennem lang tid. Vi har haft samråd, vi haft en grundig gennemgang af beretningen, vi har i det hele taget arbejdet med det her spørgsmål gennem længere tid.

Det forslag til vedtagelse, som hr. Thulesen Dahl så fremsætter, er sådan set noget, vi allerede har forholdt os til i Finansudvalget. Det nye er, at det er statsministeren, der så skal ind og sige – hvilket han så har gjort i dag – at han ikke finder anledning til at gøre yderligere. Det er jo i sig selv en meget, meget nyttig oplysning for Folketinget at få.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Der er ikke flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger, og vi siger tak til ordføreren og går til næste ordfører, som er hr. Ole Sohn.

Kl. 17.00

Ole Sohn (SF):

Det har på mange måder været en interessant debat, hvor regeringspartierne jo meget bevidst har valgt at sende ordførere i salen, som ikke har haft en jordisk chance for at kunne følge med i de forhandlinger, der har været foretaget i Finansudvalget, eftersom de ikke er medlemmer af Finansudvalget. Hele forespørgslen går på, at Finansudvalget har behandlet sagerne fra Transportministeriet igennem flere år, hvor vi har fulgt Rigsrevisionens stadig skarpere kritik, hvorfor vi fra Finansudvalgets side, i hvert fald fra oppositionens side, har sagt: Her må statsministeren ind. Vi må have statsministeren på banen for at få en vurdering af, hvordan statsministeren føler.

Det er jo blevet så moderne. Jeg kan huske for nogen tid siden, da den nuværende regering var i opposition, var der noget med, at man *følte*, at skattetrykket var steget, og at det følelsesmæssige spillede en større rolle end virkeligheden.

Men jeg går ud fra, at statsministeren må have en holdning til den måde, regeringen forvalter på. Og det er sådan set det, der er baggrunden for forespørgslen.

Ud over at regeringspartierne vælger at sende nogle af sted som ordførere, som ikke har mulighed for at indgå i debatten, så kommer Finansudvalgets formand, som jo er en del af det parlamentariske grundlag for regeringen, og fremsætter et forslag, som er en afskrift af den kritik, Finansudvalget gang på gang har givet af sagen. Men det, der mangler, er simpelt hen statsministerens vurdering.

Så er det korrekt, at statsministeren i dag har tilkendegivet, at statsministeren ikke mener, der skal foretages yderligere i sagen. Det kan statsministeren jo selvfølgelig gøre i kraft af, at han har et parlamentarisk grundlag, som dækker ham ind. Ellers ville det jo være helt umuligt.

Jeg kan næppe forestille mig, at statsministeren har glemt, hvad statsministeren sagde, inden han blev statsminister, netop i den meget berømmelige grundlovstale i 2001, hvor Venstres formand på det tidspunkt – og det er han stadig væk – sagde:

Efter næsten 9 år ved magten er Socialdemokratiet begyndt at se statsapparatet som sit eget partiapparat, og det betyder en endeløs række af eksempler på kammerateri, magtmisbrug og foragt for Folketinget.

På den baggrund tilkendegav Venstres formand, da han indtog statsministerposten, at den form for regeringsførelse ikke ville blive accepteret med ham som statsminister.

Så er det da naturligt, vi som opposition stiller en forespørgsel: Hvad er det, der er foregået i Transportministeriet, som Rigsrevisionen er kommet med kritik af i 2002? Der foretages ingenting, det parlamentariske grundlag reagerer ikke. I 2004 foretages der ingenting fra regeringens side, det parlamentariske grundlag accepterer det. Og det sker igen i 2005, før man begynder at se alvoren i sagen.

Så bliver vi fra oppositionens side kritiseret for, at vi ikke vil komme med en mistillidsdagsorden. Jamen en mistillidsdagsorden til en minister, som jeg i øvrigt vil sige jeg personligt sætter meget stor pris på, fremsætter man jo ikke, medmindre der er et flertal for den.

Og et flertal kan man næppe få i en situation, hvor man har en de facto-flertalsregering. Derfor er vores mulighed så at stille statsministeren spørgsmålet: Hvor går grænsen for moralkodekset?